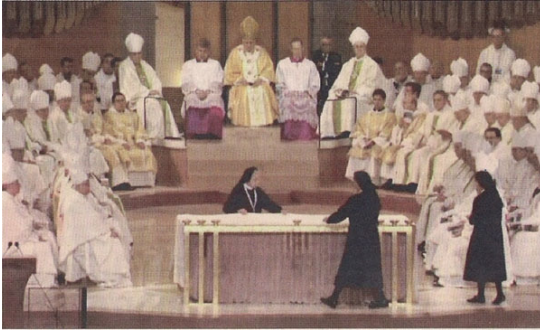

Les Dones en l'Església – Propostes per a millorar aquesta situació

Paritat en l'Església Catòlica? Diuen que una imatge val més que mil paraules. La foto de les quatre monges netejant l'altar de l'oli vessat durant la cerimònia sota la mirada condescendent dels molts concelebrants que rodegen l'altar, tots homes, deixen en total evidència, el que per a la jerarquia catòlica, és la dona.

La participació de les dones en la cerimònia va ser del tot humiliant: a més de les que van netejar l'altar n'hi va haver una altra que va llegir un breu text. En l'homilia Benet XVI, va tornar a insistir respecte del paper de la dona, dient que desitja pugui realitzar-se en la llar i en el treball... a l'home ni el va esmentar: ja està realitzat.

Llenguatge. Aquesta actitud és subtil i hàbilment fomentada per l'ús constant des de fa segles de la paraula "home" per a referir-se a homes i dones, de forma que es percep com a "normal", ja que "s'entén" que dient "homes" "hi som totes".

Els barons que llegiu aquest comunicat, feu la prova de llegir qualsevol text de la Missa substituint la paraula "home" per "dona o dones". Per exemple: "Jesús va venir a salvar els homes". Possiblement us identifiqueu sense cap problema amb el grup que Jesús va venir a salvar. "Jesús va venir a salvar les dones" I ara? Us sentiu identificats amb aquest grup? A les dones ens passa el mateix amb la paraula "homes" com a vosaltres, barons, amb la paraula "dones".

Reflexió. ¿És precís aclarir quin és el paper fonamental de la dona en l'església? Certament AQUESTA no és l'església on les dones podem desenvolupar-nos plenament com a persones i dones.

És aquesta la raó per la qual l'església catòlica NO ha signat la Declaració Universal de Drets Humans de l'ONU? Si més no, han tingut la decència de NO signar-la ja que l'igualtat entre barons i dones està prohibida per raons difícils d'entendre, o perquè són totalment obsoletes.

Està clar que som membres de l'església de segona fila –darrera els homes- i, per tant, és fàcil d'entendre que el nostre paper és secundari: les decisions ens les donen ja preses i nosaltres les executem.

El canvi de llenguatge és el primer pas perquè totes les persones que formem l'església ens adonem de la situació de marginació del col·lectiu de dones. L'esforç en cercar les paraules adequades ens ajuda a la reflexió i és un pas important per a que, gradualment, anem aconseguim la visibilitat que encara no tenim. No podem seguir amagant-nos darrera les paraules. Potser així també ens adonem de què existeixen altres col·lectius que també estan marginats en l'església, com són els col·lectius de persones divorciades, homosexuals, preveres secularitzats....

Proposem dues senzilles activitats que podem fer totes les persones cristianes que desitgem que l'església sigui la del segle XXI, sabent que arribar a ser les dones membres de primera fila –en igualtat vertadera amb els homes- està encara molt lluny.

1 – Cada vegada que escoltem en una homilia, lectura, pregàries dels fidels, etc., la paraula “home” o “homes” prenent referir-se amb ella a “homes i dones”, presentem a la persona responsable de l'acte, la necessitat de modificar el llenguatge, ja que queda clar que està dirigit únicament a homes i nosaltres –les dones- no hi tenim res a veure amb el que diuen.

És hora ja, de canviar el llenguatge exclouent per un d'inclusiu. Tots els idiomes tenen, per exemple, la paraula “persona” i també l'expressió “ésser humà” (que malgrat humà es deriva d'home, és, al menys, més àmplia) i altres. No hi ha excuses per a no utilitzar-les.

2 – Les dones hauríem de desaparèixer de les esglésies i de tot el seu entorn de l'església institucional, al menys durant dos o tres mesos seguits. D'aquesta manera quedaria palès la nostra aportació. Sabem, en teoria, que determinades persones tenen una gran influència en les nostres vides, però realment no ens adonem de quant els hi devem, fins que desapareixen. **NO ES TRACTA D'ABANDONAR L'ESGLÉSIA DEFINITIVAMENT. NO HEM ACABAT LA NOSTRA RELACIÓ AMB JESÚS NI AMB DÉU. ÚNICAMENTE VOLEM ACONSEGUIR AQUESTA IGUALTAT QUE ARA NO SE'NS CONCEDEIX.**

Mertxe de Renobales Scheifler
Euskal Herria

M. Dolors Figueras Fondevila
Catalunya